З гігантським решетом в руках
Час пильно й весело працює:
Бере світи і безнастанно
Їх віє, точить, решетує —
Хай журяться собі одсійки!

Послідків Час не полюбля,
Відсіює все плюскле й морхле,
Чи нації, чи індивіди:
Заміркувате? Що ж, хай дохне.
Менш вартне? Значить, жить не варте.

Так возгрими ж, пророче слово!
Той прахом піде, хто заснів,
Хто вже не годен засівати
Ріллю задля майбутніх жнив!
Дряхлі людці... Ідейки трухлі?

О ви, засохлі і пожухлі
(Пророчий голос так луна),-
Владика-Час пребуде вічно,
Погибнуть косні племена,
І Лоти праведніі з ними.

З тобою долю я ділю,
Мій недотворений народе!
Це решето не зна жалю:
По праву ми йдемо в відходи,
Те маємо, що заробили.